

Владко. — А на мене — шейна, ржкавички и хубаво калпаче с ушички.

Вярка. — Че аз нали си имам ржкавички. О, мене ми стига тоя подарък. Мсята кукла може да се сжблича и облича, да се кжпе и плува вжв водата. А пжк колко е красива! Погледни я само! (Показва я).

Владко. — Потрябвала ми е!

Вярка. — Ако искаш, аз нали си я обичам. (Сяда на малкото столче пред малка масичка. кждето поставя куклата си. Реди ѝ дрехите и се забавлява).

(Влиза Митко).

Митко. — Добжр ден, Владко! Ох, колко е студено вжн! А ти за кжде си се стегнал сжс ржкавички, сжс загжрнати ушички?!

Владко. — Сжс шейнички, сжс шейнички! Виж ги! Татко си дойде от София и ми донесе подарък.

Митко. — Ето на, това се казва подарък! . . . Ех, каква чудна игра ще му изкараме днес на пжрзалката! Ти ще бждеш коларя, пжк аз ще се возя в шейничката. Ти ще караш, аз ще се возя, ти ще караш, аз ще се возя. Ей, че славно ще я изкараме, чак до мржкване! Ще пропускаш, а пжк аз ще викам: „Карай, Владко, — шейничката е твоя!“

Владко. — Почакай, почакай! Ти ще караш — аз ще се возя, ти ще караш — аз ще се возя. „Карай, Митко, — шейната е моя!“

Митко. — Ех, че я каза. Виждаш ли, че не приляга така? „Карай, Митко, че шейната е моя!“ Че, ако е твоя, трябва да я караш. Виждал ли си до сега коларя да седне вжтре в колата и друг да я кара? Хайде, ако искаш, да отидем на пазаря. Аз ще питам, а ти само слушай. Сега там има много шейни. Ще питам един колар: „Чия е тая шейна?“ — Моя, господине, — ще ми отвжрне. Ще попитам втори, трети, десети. После ще ги питаме: „Ами ти сам ли се разхождаш сжс шейната си?“ — „Не, господине, другите разхождам“.